

{ koaderno } Mijo LIZARZABURU

# Faxismoa Donostiako Udaletxean

Urriaren 12an bloke antirrazistak “urriak 12, ezer ez ospatzeko” le-maren azpian antolatu zuen manifestazio antirrazista egon nintzen Bartzelonan. Manifestazio osteko potean, lagun batzuk eztabaidatzen aritu ginen kolonizazioa Euskal Herriaren paperaz, gure herrietako enpresek hegoalde globalan mantentzen duten estraktibismoaz eta gaur egun migratzaileen lan esklaboaren ondorioz ditugun pribilegioez. Gure zaugarritasun zuria jokoan zegoen, eta hura salbatzeko genuen aitzakia bakarra hurrengo zen: Euskal Herria ez da Espainia, gurean behintzat ez dago faxismorik.

Igandean hartu genuen Donostiara itzultzeko tren. Heltzean, lagunak Trintxerpen gertatutakoaren berri eman zidaten: faxistak kaleetan. Gazte migranteekiko utzikaria instituzionala eta beldur arrazistak batzen dituzunean sortzen den egoera da hau, gero eta ohikoagoa bihurtzen ari dena. Hasieran, gaizki antolatutako faxista talde bat zen, “loquenotecuentandonosti” bezalako sare sozialetako profilek bultzatua. Ondoren, patriarkatuaren indarkeriaren imajinarioa eredu duten faxistak, kaleetan migranteak jipoitzeko patruilak antolatzen. Urriaren 14an, lehenengo jauzi instituzionala eman zen, Alderdi Popularrak talde hauek babestea erabaki zuen Iztueta kalean egin zen “segurtasun falta”-ren kontrako kontzentrazioan.

Segurtasun faltaz hitz egiten dute zuzenean arrazistak direla esatea ez delako politikoki zuzena. Ainhoa Douhaibik dioten moduan, herrialde honetan ez delako arrazaz hitz egiten, arrazismoaren hizkuntza (post) modernoak ez du “arrazaz” hitz egiten. Segurtasunaz, demokraziaz eta legez hitz egiten du; bizikidetzaz, aniztasunaz eta kulturartekotasunaz, baina ez arrazaz.

Egoera hau izanik, Donostiako Udalak erantzun beharra ikusi zuen. Eneko Goiak gazte migratzaileen pobrezia egoera hobetzeko neurriak

har zitzakeen: etxebizitza, lana, ikasketak edo osasun mentala bermatzeko programak abiarazi; migratzaileak jipoitzera irteten direnak iker-tu eta sasi alkandora beltz hauen jarduna eten edo, behintzat, faxismo herrikoia irudi diren manifestazioak debekatu. Baina ez, Kaleko Afari Solidarioak debekatzea hautatu zuen. Kale egoe-ran dagoen jendeari jatordu bero bat bermatzen zion herri antolakuntza kriminalizatzea, kon-tuan hartu gabe jende talde hau antolatze-ko arrazoi nagusia udaletxearen zabarkeria dela. Instituzioen ardura izan beharko litzateke egoe-rarik prekarioenean dauden horien babesa bermatzea. Ohitu gara erakundeek ardura hori ez betetzera, baina hori egitetik udaletxearen ar-dura denaz kargu egin diren herritarren lana de-bekatzera salto handia dago.

Horrekin guztiarekin buruan, oso zaila egiten zait Bartzelonan defendatu nituen hitzak mantentzea. Jarraitzen dut pentsatzen gure herrian gehiengo antifaxista dela eta Kaleko Afari Soli-darioen alde agertzen ari den herri elkartasunak hori erakusten du, baina Eneko Goiaren neu-rriak ikusi ostean, ezin dut esan ez dugunik eus-kal faxismorik.

Douhabik dioten bezala, faxistak kontsidera-tzen ez garenok faxismoa erabiltzen dugu gure burua zurrizteko. Haiek, besteak, eskuin mutu-rrekoak dira arrazakeria mantentzen eta indar-tzen dutenak, eta haiek seinalatzean, guk ere onartzen dugun erregimen kolonialaren sal-buespen gisa erakusten dugu geure burua, gure erantzukizuna albo batera utziz. Eskuin mutu-rra izango da erasoak egiten dituen, hilerri bihurtu den meditarrenean egiten ditugun po-litikak justifikatzen dituen. Gainerako fakzio politikoei, bitartean, bi aukera izango dituzte, edo atsekabe handiz eskuin erreakzionarioaren programa onartu edo, Goiak egin duen bezala, zuzenean haien programa betearazi. Hori guztia guk gure inozotasun kolonialetik diogun bitar-tean: “Euskal Herrian ez dago faxismorik”. •